

Arrest

nr. 203 527 van 4 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37 bus 12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat N. AHMADZADAH en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een etnische Hazara te zijn en een sjiëtische moslim te zijn. U stelde te zijn geboren en getogen in het dorp Paywanda (Sanglakh vallei) van het district Jalrez, provincie Maidan Wardak, Centraal-Afghanistan.

De Taliban is al jarenlang aan de macht in uw dorp en regio van herkomst. Sinds enkele maanden werkte uw vader voor buitenlanders in de provinciale hoofdplaats Maidan Shar. Omdat uw vader volgens de Taliban werkte voor de ongelovigen, viel de Taliban uw huis in het dorp Paywanda binnen. De Taliban was op zoek naar uw vader, uw oom en uzelf. Tijdens uw vlucht uit uw huis, werd u door de Taliban beschoten maar niet geraakt. U vluchtte meteen het land uit, samen met uw oom. Sindsdien, hebt u geen nieuws over uw ouders, broers en zussen.

U verliet Afghanistan in september 2015 en reisde op 35 à 40 dagen naar België via Pakistan, Iran, Turkije en Griekenland. U kwam in België toe op 18 oktober 2015 en vroeg de volgende dag asiel aan. U legde geen documenten neer ter staving van uw identiteit of asielaanvraag.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn en omdat u geen zicht biedt op uw werkelijke verblijfssituatie bij terugkeer naar Afghanistan.

Er wordt geen geloof gehecht aan uw verklaringen als zou u uw land van herkomst Afghanistan hebben verlaten wegens persoonlijke problemen met de Taliban. U legde in dit verband immers vage, incoherente en tegenstrijdige verklaringen af.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u onbetrouwbare verklaringen aflegde betreffende uw geboortedatum en leeftijd. U verklaarde bij het indienen van uw asielaanvraag dd. 19.10.2015 dat u geboren bent op 31 oktober 1999 en toen dus net geen 16 jaar oud te zijn of nog minderjarig, terwijl een leeftijdsonderzoek uitwees dat u meerderjarig was en bent (zie administratief dossier). Uit een schrijven van de Dienst Voogdij (Ministerie van Justitie) dd. 12.11.2015 blijkt meer bepaald dat u op 26 oktober 2015 een leeftijd van 20.6 jaar met standaardvariatie van 2 jaar had. Gevraagd om een reactie betreffende voornoemde resultaat van het leeftijdsonderzoek, verklaarde u hierover geen commentaar te hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.2-3). Uw algemene geloofwaardigheid wordt hierdoor aangetast. Verder legde u ongeloofwaardige verklaringen af betreffende uw vervolgingsmotief, met name het gegeven dat de radicaal islamitische groepering Taliban uw vader en uzelf vervolgde omdat uw vader voor ongelovige buitenlanders werkte (gehoorverslag CGVS, p.5-7, 12-13).

Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) liet u noteren dat uw vader aan u zei dat hij met vreemdelingen werkte in de stad (zonder te preciseren in welke stad); dat u niet wist met wie (hij werkte) en ook niet waar (zie vragenlijst van het CGVS, ingevuld op de DVZ op 18 februari 2016). In de fiche voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, ingevuld op de DVZ op 19 oktober 2015, liet u echter als verblijfplaats van uw vader (en van uw broers en zussen) uw dorp noteren alsook de nationale hoofdstad Kaboel en preciseerde u dat uw vader in Kaboel werkt en afwisselend verblijft op voornoemde twee adressen (zie fiche NBMV in het administratief dossier). Tijdens het gehoor op het CGVS ontkende u eerder op de DVZ te hebben verklaard dat uw vader in Kaboel verbleef, verklaarde u dat uw vader woonde en werkte voor buitenlanders in de provinciale hoofdstad Maydan Shar (behalve wanneer hij tijdens het weekend en verlof met zijn gezin in jullie dorp Paywanda verbleef) en voegde u hieraan toe dat de stad Maydan Shar niet ver van Kaboel gelegen is (gehoorverslag CGVS, p. 5-7). U had geen bevredigende uitleg voor voornoemde uiteenlopende verklaringen. U suggereerde aanvankelijk mogelijke problemen met de vertaling op de DVZ, maar besloot dat u niet wist wat de vertaler op de DVZ precies zei of wat in de (door u ondertekende) verslagen van DVZ staat (zie gehoorverslag CGVS, p.7-8).

Bovendien bleef u onwaarschijnlijk vaag over het werk van uw vader voor buitenlanders in de stad. U wist niet welk soort werk uw vader verrichtte noch voor welke buitenlanders hij werkte (gehoorverslag CGVS, p. 6 en 13). Gevraagd hoe het komt dat u geen verdere toelichtingen kon verschaffen, stelde u dat uw vader u er niets meer over vertelde en dat hij niet veel over zijn werk sprak omdat hij een nerveuze man was (gehoorverslag CGVS, p.6). Gevraagd om nadere uitleg, verklaarde u dat uw vader niets meer vertelde over zijn werk met buitenlanders omdat hij bang was van lokale spionnen of informanten van de Taliban, die buitenlanders als ongelovige vijanden beschouwen (gehoorverslag CGVS, p.6 en 13). Deze uitleg overtuigt niet – mede rekening houdende met hoger vermeldde incoherenties - daar mag verwacht worden dat uw vader enig detail over zijn werk aan zijn zoon zou toevertrouwen. Bevreemdend is in dit verband dat uw vader u geen details over zijn werk zou durven toevertrouwen maar wel dat hij voor buitenlanders werkte, uitgerekend het element dat gevoelig is. U kan dan ook niet overtuigen dat uw vader voor buitenlanders werkte, wat ook de geloofwaardigheid van daaraan gekoppelde vervolging op de helling zet.

Uw verklaringen die betrekking hebben op de volgens u door de Taliban gepleegde vervolgingsfeiten zijn daarenboven op zich ook niet geloofwaardig. U verklaarde in dit verband dat de Taliban tijdens een eerder bezoek bij u thuis aan uw moeder vertelde dat ze uw vader, uw oom en uzelf zochten omdat jullie voor de ongelovigen werkten (gehoorverslag CGVS, p.11, 12-13). Uit uw relaas blijkt echter dat u zelf niets te maken had met ongelovige buitenlanders, dat u student was en niet werkte (buiten het halen van water aan de rivier voor uw familie) en dat u altijd verbleef in de omgeving van uw dorp dat al jarenlang onder controle stond van de Taliban (gehoorverslag CGVS, p.12-13). Het blijft bijgevolg een raadsel waarom de Taliban u persoonlijk zocht en zelf had u hier geen ernstige verklaring voor. Geconfronteerd hiermee, speculeerde u dat iemand misschien valse informatie gaf aan de Taliban, hetzij de mullah van uw dorp omdat hij aan hun kant staat en mensen die voor buitenlanders werken

haat, hetzij een dorpeling die uw familie misschien wilde verjagen van jullie grond en uit het dorp (gehoorverslag CGVS, p.13-14).

Verder voegde u tijdens het gehoor op het CGVS een belangrijk element aan uw feitenrelaas toe dat u niet eerder had ingeroepen. Op de DVZ sprak u over een enkele aanval van de Taliban waarna u uw familiehuis, dorp en land ontvluchtte: [“Op de avond dat ik vluchtte is de Taliban naar ons huis gekomen. Ik was thuis aan het slapen. De man van mijn tante was er ook. We hoorden geluid en schieten. Het was de Taliban. Ik vluchtte met de man van mijn tante. Ik weet niet wat daarna gebeurd is. De man van mijn tante heeft mijn reis geregeld en ik ben naar hier gekomen.”]. Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u dat de Taliban uw familiehuis eerder al eens had ingebroken op zoek naar uw vader, oom en uzelf omwille van het werk van uw vader voor buitenlanders (gehoorverslag CGVS, p.8-10). Tijdens deze eerste inval van de Taliban, was u niet thuis maar aan de rivier om water te halen en kwam uw buur u over de inbraak van de Taliban inlichten en u waarschuwen dat de Taliban u en uw familie wilde elimineren (CGVS, p.8). U verstopte zich in een tuin waar u ook overnachtte; bij uw thuiskomst de volgende morgen bevestigde uw moeder dat de Taliban u thuis was komen zoeken en haar had geslagen; jullie besloten te vluchten voor de Taliban maar nog één nacht thuis door te brengen (CGVS, p.8). Als verschoning verklaarde u op de DVZ enkel over de laatste aanval van de Taliban te hebben gesproken omdat u werd verzocht om uw vervolgingsrelaas kort te houden (gehoorverslag CGVS, p.9 en 12). Niettemin blijft het bevreemdend dat u toen met geen woord sprak over voornoemde eerste inval en bedreiging/waarschuwing door de Taliban, aangezien het kennelijk om belangrijke feiten gaat. Overigens legde u over het tijdstip en de chronologie van voornoemde twee aanvallen van de Taliban op uw huis tegenstrijdige verklaringen af tijdens het gehoor op het CGVS. Aanvankelijk verklaarde u dat de eerste huisinbraak door de Taliban een dag eerder plaatsvond, dat u schuilde en overnachtte in een tuin en dat u de volgende dag naar huis keerde waar de Taliban jullie een tweede maal aanviel omstreeks middernacht (CGVS, p.8 en 10). Vervolgens stelde u daarentegen dat de twee aanvallen van de Taliban bij u thuis plaatsvonden op dezelfde dag, een eerste maal overdag en een tweede maal in de avond van dezelfde dag omstreeks middernacht (CGVS, p.12).

De geloofwaardigheid van de ingeroepen feiten wordt bijkomend ondermijnd door uw bewering als zou u uw land van herkomst hebben verlaten zonder op enige wijze te proberen iets te weten te komen over het verdere lot van uw familie na de aanval op uw familiehuis door de Taliban (gehoorverslag CGVS, p.8).

Op basis van het voorgaande kan geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. Op basis daarvan kan u dan ook noch het vluchtelingenstatuut noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele situatie in uw regio blijkt dat er in het district Jalrez van de provincie Wardak voor burgers sprake is van een reëel risico te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet).

Uw herkomst uit het district Jalrez van de provincie Wardak wordt niet betwist. Er dient echter te worden vastgesteld dat er in uw geval kennelijk sprake is van een reëel binnenlands vluchtalternatief in de Iraakse hoofdstad Kaboel, gelet op uw initiële verklaring op de DVZ over werk en verblijf van uw vader en andere familieleden in Kaboel. Tijdens het gehoor op het CGVS ontkende u zonder meer te hebben verklaard dat uw vader en broers in Kaboel verbleven en stelde u dat uw vader in de provinciale hoofdstad Maidan Shar verbleef en werkte (gehoorverslag CGVS, p.5-7). Mede gelet op hierboven vermelde ongeloofwaardige aspecten van uw relaas, kan worden besloten dat u geen zicht wenst te geven op uw reële situatie in uw land van herkomst en dat u bijgevolg een reëel risico op ernstige schade niet aannemelijk maakt.

Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de asielzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te

worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een asielzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een asielzoeker die geen zicht biedt op deze elementen en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS, p.1), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over uw profiel en familiaal netwerk (verblijfplaatsen van uw vader en familie) in Afghanistan. Door deze ongeloofwaardige verklaringen en uw gebrekkige medewerking op dit punt, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat bent om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.

Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van "artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 57/6, alinea 2, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de wet van 15 december 1980), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, een kennelijke schending van de beoordelingsbevoegdheid, van de motiveringsverplichting, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel, alsook van artikel 3 de het verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden".

Over zijn geboortedatum en leeftijd, voert verzoeker aan:

"Verzoeker is echter pertinent dat hij wel degelijk geboren is op 31.10.1999.

Dit werd steeds zo gezegd door de ouders van verzoeker, en verzoeker heeft ook geen aanleiding om te twifelen aan de waarachtigheid van zijn geboortedatum zoals die steeds werd vermeld aan hem door zijn ouders.

Tijdens het gehoor bij het CGVS heeft verzoeker niet verklaard 'geen commentaar' te hebben als reactie betreffende het resultaat van het 'leeftijdsonderzoek'.

Verzoeker heeft zijn geboortedatum van 31.10.1999 bevestigd als correcte geboortedatum en daarbij gesteld geen verklaring te kunnen geven aan de inhoud van het 'leeftijdsonderzoek'.

Het CGVS stelt dan ook onterecht dat de algemene geloofwaardigheid van verzoeker zou worden aangetast door de leeftijds kwestie."

Omtrent de reden voor de vervolgingsfeiten, doet verzoeker gelden:

"Verzoeker heeft NOOIT gezegd dat zijn vader verbleef of werkte in Kaboel. De vader van verzoeker heeft aldaar ook nooit gewoond of gewerkt.

De vader van verzoeker verbleef inderdaad afwisselend op twee adressen, enerzijds de woonplaats van het gezin en anderzijds zijn werkplaats.

Verzoeker heeft steeds gewoond in het dorp Paywanda.

De vader van verzoeker was werkzaam in de stad Maydan Shar. Dit werd ook steeds zo verklaard door verzoeker. Verzoeker heeft nooit gesteld dat zijn vader werkzaam zou zijn in de stad Kaboel. Het enige dat verzoeker mogelijk nog preciseerde m.b.t. de werkplaats van zijn vader, was dat de stad Maydan Shar niet zo ver verwijderd is van Kaboel.

Verzoeker is echter zeer pertinent dat hij nooit gesteld heeft dat zijn vader zou werken in Kaboel, en dit noch bij de DVZ noch bij het CGVS.

Indien bij de DVZ of bij het CGVS iets anders genoteerd zou zijn omtrent Kaboel, dan kan dit enkel verklaard worden door een fout van de interviewer hetzij door een fout van de tolk."

Betreffende de aan hem verweten vaagheid aangaande het werk van zijn vader, werpt verzoeker op:

"Inderdaad wist verzoeker simpelweg niet welk soort werk zijn vader verrichtte noch voor welke buitenlanders zijn vader werkte.

Er werd aan verzoeker hieromtrent nooit iets verteld door zijn vader die sowieso al niet veel sprak over zijn werk.

De vader van verzoeker was een zeer voorzichtig en nerveus man. In de streek waren diverse spionnen en informanten van de Taliban werkzaam. Zijn vader heeft nooit iets verteld over het werk aan zijn zoon om alzo te voorkomen dat de minste inlichting hieromtrent zou kunnen uitlekken naar de Taliban.

Het hoeft niet bevreemdend over te komen dat de vader aan verzoeker hieromtrent zelfs aan zijn eigen zoon niets vertelde behoudens het feit dat hij voor buitenlanders werkte.

De vader van verzoeker heeft het stilzwijgen hieromtrent bewaard uit eigenbelang alsook ter bescherming van zijn gezinsleden, aangezien zowel de vader als de rest van het gezin ernstige risico's liepen als de werkzaamheden van de vader ter ore van de Taliban zouden komen.

Het CGVS stelt dan ook onterecht dat de geloofwaardigheid van verzoeker zou worden aangetast door het feit dat hij weinig informatie kan medelen omtrent het werk van zijn vader."

Met betrekking tot de precieze vervolgingsfeiten, betoogt verzoeker:

"Verzoeker kan zelf toch ook niet de precieze motieven in hoofde van de Taliban-leden kennen teneinde verzoeker persoonlijk te vervolgen en opsporen.

Het CGVS vraagt aan verzoeker om een verklaring van iets wat hij niet zeker kan weten.

Als verzoeker dan een mogelijke aanleiding naar voren schuift, stelt het CGVS dan weer dat verzoeker enkel aan het 'speculeren' is.

Verzoeker kent het motief niet van het feit dat de Taliban hem persoonlijk zocht, maar kan hiervoor 2 mogelijke verklaringen bedenken.

Enerzijds is het best mogelijk dat de Taliban op de hoogte gekomen was van de activiteiten van de vader van verzoeker en beslisten om ook de andere gezinsleden op te sporen.

Anderzijds is het ook mogelijk dat de Taliban valse informatie hadden bekomen omtrent verzoeker en/of zijn vader. Deze valse informatie zou eventueel afkomstig geweest kunnen zijn van de mullah van hun dorp omdat hij aan de kant van de Taliban staat en mensen die voor buitenlanders werken haat, hetzij een dorpeling die de familie van verzoeker misschien wilde verjagen van hun grond en uit het dorp.

Nogmaals wordt beklemtoond dat verzoeker niet zeker kennis heeft van het motief waarom de Taliban hem persoonlijk zocht, en het voorgaande slechts mogelijke verklaringen hiervoor zijn."

Over de aan hem verweten omissie bij de DVZ, stelt verzoeker:

“Er hebben inderdaad 2 aanvallen plaatsgevonden. Verzoeker heeft bij de DVZ gesproken over de laatste aanval en bij het CGVS verduidelijkt dat er ook nog een eerdere aanval was.

Bij de DVZ werd uitdrukkelijk gevraagd aan verzoeker om zijn vervolgingsrelaas kort te houden zodat hij enkel gesproken heeft over de laatste aanval van de Taliban waarna hij gevlucht is.

Het gehoor op het CGVS vindt veel uitgebreider en gedetailleerder plaats en daarbij heeft verzoeker nog verduidelijkt dat er ook nog een eerdere aanval was.

Dit kan zeker niet bestempeld worden als een inconsistentie en is eigen aan de verschillende wijze waarop een asielonderzoek wordt bevestigd bij de DVZ dan wel bij het CGVS.”

Ook de motivering over de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen vindt verzoeker onterecht. Hij voert aan:

“De twee aanvallen op het huis van het gezin van verzoeker vonden níet plaats op dezelfde dag.

De eerste aanval vond plaats op een welbepaalde dag overdag, de tweede aanval 's anderendaags 's nachts.

Verzoeker heeft nooit iets anders verklaard omtrent het tijdstip en de chronologie van de beide aanvallen van de Taliban.

Enige andere notering in het gehoor van het CGVS berust dan ook enkel op een fout van de interviewer en/of van de tolk.”

Inzake het verwijt dat hij zich voor zijn vertrek niet informeerde over het lot van zijn familieleden, geeft verzoeker aan:

“Wederom worden de bewoordingen van verzoeker verkeerd geïnterpreteerd of verdraaid.

Verzoeker heeft inderdaad niets kunnen vernemen omtrent het lot van zijn familieleden, hetgeen ook niet bepaald evident is gezien de verre afstand van zijn land van herkomst en de afwezige (hetzij uiterst beperkte) communicatiemogelijkheden.

Dit impliceert natuurlijk niet dat verzoeker niet geprobeerd zou hebben iets te weten te komen, alleen is het inderdaad zo dat hij desbetreffend geen inlichtingen kon bekomen.”

Verzoeker wilt daarnaast nog melden dat de gehoren bij de DVZ en bij het CGVS moeizaam verliepen.

“De tolk scheen telkens niet steeds correct zijn werk te doen, zodat mogelijk fouten gebeurd zijn bij de vertaling van de vragen van de interviewer en de antwoorden van verzoeker.

Daarenboven is het interview bij het CGVS voor verzoeker op een zeer gestresseerde manier verlopen, gezien door de interviewer van in het begin uitgebreid gehamerd werd op enkele aspecten waarbij het ongeloof van de interviewer over zijn asielrelaas afdoende duidelijk was.

Daarbij mag opgemerkt worden dat men een asielrelaas zonder (voor)oordeel moet laten vertellen door de asielzoeker en de interviewer niet een eigen inkleuring mag geven door vraagstelling waarbij zijn persoonlijk ongeloof betreffende het asielrelaas ervan afdruipt...

Het is niet de bedoeling dat een interview bij het CGVS van in den beginne wordt 'gestuurd' in de richting van een navolgende negatieve beslissing.”

Verzoeker vervolgt:

“Verzoeker heeft zonder twijfel aangetoond dat hij zijn land van herkomst heeft moeten ontvluchten uit vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Minstens staat vast dat verzoeker een reëel risico van ernstige schade lijdt zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het is onbegrijpelijk dat zelfs de subsidiaire beschermingsstatus niet toegekend werd aan verzoeker.

Het CGVS erkent immers dat 'uit een grondige analyse van de actuele situatie in uw regio blijkt dat er in het district Jalrez van de provincie Wardak voor burgers sprake is van een reëel risico te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenland gewapend conflict'.

Deze erkenning in hoofde van het CGVS is uiteraard volkomen terecht.

Volledig ten onrechte stelt het CGVS echter dat in het geval van verzoeker sprake zou zijn van een reëel binnenlands vluchtalternatief in 'de Iraakse hoofdstad Kaboel'.

Wat bedoelt het CGVS nu eigenlijk? Kaboel als hoofdstad van Afghanistan? Of de Iraakse hoofdstad Bagdad?

De motiveringsplicht van het CGVS is zowel formeel als inhoudelijk geschonden door de foutieve vermelding 'de Iraakse hoofdstad Kaboel'.

Deze vermelding is trouwens veelzeggend omtrent de inhoudelijke beoordeling door het CGVS van de asielaanvraag van verzoeker...

Daarenboven moet opgemerkt worden dat verzoeker géén familieleden in Kaboel kent die aldaar zouden wonen en/of werken en alwaar hij terecht zou kunnen.

Wederom stelt het CGVS ten onrechte dat verzoeker zou hebben beweerd dat zijn vader werkzaam en woonachtig geweest is in Kaboel.

Dit is geenszins het geval. De vader van verzoeker was enkel werkzaam en woonachtig in de stad Maydan Shar doch nimmer in Kaboel.

Deze stelling van het CGVS werd bovenstaand reeds afdoende weerlegd door verzoeker.

Verzoeker heeft ook geenszins ongeloofwaardige verklaringen afgelegd over zijn profiel en familiaal netwerk, en is geenszins tekort gekomen aan zijn medewerkingsplicht.

Het CGVS beging een manifeste fout door aan verzoeker niet minstens de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te hebben toegekend.”

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker duidt niet nader welk algemeen beginsel van behoorlijk bestuur hij benevens de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht geschonden acht. Evenmin preciseert hij waaruit deze schending zou bestaan. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.2. Verzoeker preciseert evenmin op welke wijze de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden. Overeenkomstig het indertijd geldende artikel 57/6, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet (dat overeenstemt met het huidige artikel 57/6, § 1, eerste lid, 1°) is de commissaris-generaal immers bevoegd om aan de vreemdeling de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 te erkennen of weigeren te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 toe te kennen of weigeren toe te kennen. Derhalve heeft de commissaris-generaal geenszins zijn bevoegdheid overschreden bij het nemen van de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen voormelde beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.4. Waar verzoeker laat uitschijnen dat de ondervrager bij het CGVS bevooroordeeld was, vertrok vanuit persoonlijk ongeloof, de vragen in dit kader inkleurde en zo bewust zou hebben aangestuurd op een negatieve beslissing, dient te worden opgemerkt dat dit betoog geen steun vindt in het administratief dossier en niet kan worden gevolgd. Uit het loutere gegeven dat verzoeker tijdens het gehoor met een aantal vaststellingen werd geconfronteerd kan, te meer nu aan hem hierdoor net de kans werd geboden om dienaangaande de nodige opheldering te bieden, geenszins worden afgeleid dat de ambtenaar bij het CGVS vooringenomen was. Verzoeker brengt voor het overige geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.5. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.6. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.7. Verzoeker poneert ter verklaring van (een aantal van) de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen meermaals dat de gehoren bij de DVZ en bij het CGVS moeizaam zouden zijn verlopen, dat de tolken hun werk telkens niet correct schenen te doen en dat er daardoor mogelijk fouten zijn gebeurd bij de vertaling van zowel de gestelde vragen als zijn antwoorden. Naast de mogelijke fouten door de tolk, kunnen er volgens verzoeker eveneens fouten zijn gemaakt door de interviewers bij de DVZ en het CGVS.

Het is echter niet ernstig van verzoeker om dergelijke algemene en hypothetische beweringen op te werpen zonder hiervoor ook maar enige duidelijke indicatie aan te reiken en zonder aan de hand van concrete elementen of argumenten aan te tonen dat hetgeen er neergeschreven staat in de diverse procedurestukken een foutieve weergave zou betreffen van zijn verklaringen.

Bovendien vindt verzoekers betoog niet de minste steun in het administratief dossier. Zo blijkt nergens uit de 'Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling' (verder: FNBM) dat verzoeker zou hebben aangegeven dat hij de tolk Dari die hem bijstond bij het invullen van deze fiche niet begreep. Evenmin kunnen uit de FNBM anderszins problemen inzake de vertaling of communicatie worden afgeleid. Integendeel blijkt hieruit dat het invullen van de FNBM op een normale wijze is geschied en zijn in dit stuk duidelijke en gedetailleerde verklaringen opgenomen. Verzoeker verklaarde later gedurende de procedure verder uitdrukkelijk dat hij de tolk die hem bij de DVZ bij het afleggen van zijn verklaringen en bij het invullen van de vragenlijst bijstond goed begreep en gaf aan geen bezwaar te hebben tegen deze tolk. Eveneens gaf hij aan dat hij het steeds zou melden indien zich tijdens het gehoor problemen zouden voordoen met de verstaanbaarheid van de tolk (administratief dossier, verklaring betreffende procedure). Verzoeker deed dit echter niet. Integendeel ondertekende hij zijn verklaringen bij de DVZ, opgenomen in de verklaring van de DVZ en de vragenlijst, uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan hem werden voorgelezen in het Dari. Hiermee gaf hij aan dat deze verklaringen juist en oprecht zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid. Bovendien blijkt uit de inhoud van de stukken die bij de DVZ werden opgesteld dat het gehoor aldaar op normale wijze is verlopen en kunnen hieruit geen problemen inzake de vertaling of communicatie worden afgeleid. Bij het CGVS stelde verzoeker, die blijkens het stuk 12 in het administratief dossier een kopie van de vragenlijst ontving, initieel daarenboven eenduidig dat het gehoor bij de DVZ goed was verlopen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.2). Slechts nadat hij werd geconfronteerd met het gegeven dat zijn verklaringen bij het CGVS afweken van zijn verklaringen bij de DVZ, beweerde hij plots dat hij de tolk bij de DVZ niet altijd begreep. Dit kan gelet op het voorgaande en te meer nu hij vervolgens totaal niet kon preciseren waaruit het probleem met de tolk bij de DVZ dan wel zou hebben bestaan, nu hij in dit kader zelfs diende toe te geven dat er geen probleem was met de tolk en dat hij niet wist wat er in het verslag van de DVZ vermeld werd en nu hij in dit kader eveneens ten onrechte beweerde dat hij geen kopie van de vragenlijst ontving bezwaarlijk ernstig worden genomen (*ibid.*, p.7-8). Verzoeker werd tijdens het gehoor bij het CGVS bijgestaan door een advocaat. Er werd hem bij de aanvang van het gehoor gevraagd of hij de tolk begreep en er werd verduidelijkt dat hij eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – moest melden. Verzoeker gaf daarbij duidelijk aan de tolk goed te begrijpen en beloofde het te zullen laten weten indien hij een vraag niet begreep of niet zeker was van een antwoord (*ibid.*, p.1-2). Verzoeker maakte van zulke problemen geen melding. Integendeel stelde hij aan het einde van het gehoor bij het CGVS uitdrukkelijk dat hij de tolk goed had begrepen en dat hij alle vragen goed had begrepen (*ibid.*, p.20). Ook verzoekers advocaat formuleerde, wanneer deze daartoe de kans kreeg geheel geen opmerkingen inzake het verloop van het gehoor bij het CGVS, de vertaling of de communicatie (*ibid.*, p.21). Bovendien blijkt uit de inhoud van het gehoorverslag dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen inzake de vertaling of communicatie worden afgeleid.

Waar verzoeker daarnaast opmerkt dat hij tijdens het gehoor gestresseerd was, dient te worden opgemerkt dat, daar waar aangenomen kan worden dat ieder gehoor bij het CGVS gepaard gaat met enige mate van stress, dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen met betrekking tot zijn eigen leeftijd en tot de belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie

van het relaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De door verzoeker aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat de aangevoerde stress geen aannemelijke verklaring vormt voor de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd als volgt:

“Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u onbetrouwbare verklaringen aflegde betreffende uw geboortedatum en leeftijd. U verklaarde bij het indienen van uw asielaanvraag dd. 19.10.2015 dat u geboren bent op 31 oktober 1999 en toen dus net geen 16 jaar oud te zijn of nog minderjarig, terwijl een leeftijdsonderzoek uitwees dat u meerderjarig was en bent (zie administratief dossier). Uit een schrijven van de Dienst Voogdij (Ministerie van Justitie) dd. 12.11.2015 blijkt meer bepaald dat u op 26 oktober 2015 een leeftijd van 20.6 jaar met standaardvariatie van 2 jaar had. (...) Uw algemene geloofwaardigheid wordt hierdoor aangetast.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Hij houdt in het onderhavige verzoekschrift, net als eerder tijdens de procedure in de vragenlijst (nr.3.7.) en bij het CGVS (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.2), vol weldegelijk te zijn geboren eind 1999. Nog daargelaten de vraag of verzoeker bij het CGVS aangaf geen commentaar te hebben of aangaf geen verklaring te kunnen geven omtrent het leeftijdsonderzoek, dient echter te worden vastgesteld dat verzoeker, ondanks dat hij tot op heden blijft vasthouden aan zijn initieel beweerde leeftijd, niet de minste verklaring biedt voor het verschil tussen deze beweerde leeftijd en het gevoerde leeftijdsonderzoek. Evenmin verstrekt hij enig concreet element of bewijs waaruit afgeleid zou kunnen worden dat hij toch jonger zou zijn dan blijkt uit het leeftijdsonderzoek. Dat verzoeker ten onrechte trachtte om zich enkele jaren jonger voor te doen dan hij in werkelijkheid is, vormt een negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Ter terechtzitting legt verzoeker zijn taskara en deze van zijn vader neer en de briefomslag waarin deze documenten zouden zijn overgezonden vanuit Afghanistan. De Raad wijst er evenwel op dat de door verzoekende partij neergelegde stukken niet gesteld zijn in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een dergelijke vertaling deze documenten niet in overweging.

Aangaande de concrete vervolgingsfeiten waarvan verzoeker slachtoffer stelt te zijn geworden in zijn land van herkomst, wordt in de bestreden beslissing verder terecht gemotiveerd:

“Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) liet u noteren dat uw vader aan u zei dat hij met vreemdelingen werkte in de stad (zonder te preciseren in welke stad); dat u niet wist met wie (hij werkte) en ook niet waar (zie vragenlijst van het CGVS, ingevuld op de DVZ op 18 februari 2016). In de fiche voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, ingevuld op de DVZ op 19 oktober 2015, liet u echter als verblijfplaats van uw vader (en van uw broers en zussen) uw dorp noteren alsook de nationale hoofdstad Kaboel en preciseerde u dat uw vader in Kaboel werkt en afwisselend verblijft op voornoemde twee adressen (zie fiche NBMV in het administratief dossier). Tijdens het gehoor op het CGVS ontkende u eerder op de DVZ te hebben verklaard dat uw vader in Kaboel verbleef, verklaarde u dat uw vader woonde en werkte voor buitenlanders in de provinciale hoofdplaats Maydan Shar (behalve wanneer hij tijdens het weekend en verlof met zijn gezin in jullie dorp Paywanda verbleef) en voegde u hieraan toe dat de stad Maydan Shar niet ver van Kaboel gelegen is (gehoorverslag CGVS, p. 5-7). U had geen bevredigende uitleg voor voornoemde uiteenlopende verklaringen. U suggereerde aanvankelijk mogelijke problemen met de vertaling op de DVZ, maar besloot dat u niet wist wat de vertaler op de DVZ precies zei of wat in de (door u ondertekende) verslagen van DVZ staat (zie gehoorverslag CGVS, p.7-8).”

Mede in acht genomen de reeds hoger gedane vaststellingen omtrent de vermeende problemen inzake de vertaling en communicatie voert verzoeker ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Met zijn loutere, herhaalde ontkenning van zijn initiële, nochtans duidelijke, verklaringen, doet hij aan de vastgestelde strijdigheden tussen deze verklaringen en zijn latere gezegden geen afbreuk.

Voorts wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Bovendien bleef u onwaarschijnlijk vaag over het werk van uw vader voor buitenlanders in de stad. U wist niet welk soort werk uw vader verrichtte noch voor welke buitenlanders hij werkte (gehoorverslag

CGVS, p. 6 en 13). Gevraagd hoe het komt dat u geen verdere toelichtingen kon verschaffen, stelde u dat uw vader u er niets meer over vertelde en dat hij niet veel over zijn werk sprak omdat hij een nerveuze man was (gehoorverslag CGVS, p.6). Gevraagd om nadere uitleg, verklaarde u dat uw vader niets meer vertelde over zijn werk met buitenlanders omdat hij bang was van lokale spionnen of informanten van de Taliban, die buitenlanders als ongelovige vijanden beschouwen (gehoorverslag CGVS, p.6 en 13). Deze uitleg overtuigt niet – mede rekening houdende met hoger vermeldde incoherenties - daar mag verwacht worden dat uw vader enig detail over zijn werk aan zijn zoon zou toevertrouwen. Bevreemdend is in dit verband dat uw vader u geen details over zijn werk zou durven toevertrouwen maar wel dat hij voor buitenlanders werkte, uitgerekend het element dat gevoelig is. U kan dan ook niet overtuigen dat uw vader voor buitenlanders werkte, wat ook de geloofwaardigheid van daaraan gekoppelde vervolging op de helling zet.”

Verzoeker blijft inzake deze motieven andermaal steken in een loutere herhaling en bevestiging van zijn eerdere gezegden. Hiermee doet hij geen afbreuk aan de voormelde, inzake deze gezegden gedane vaststellingen.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Verder voegde u tijdens het gehoor op het CGVS een belangrijk element aan uw feitenrelaas toe dat u niet eerder had ingeroepen. Op de DVZ sprak u over een enkele aanval van de Taliban waarna u uw familiehuis, dorp en land ontvluchtte: [“Op de avond dat ik vluchtte is de Taliban naar ons huis gekomen. Ik was thuis aan het slapen. De man van mijn tante was er ook. We hoorden geluid en schieten. Het was de Taliban. Ik vluchtte met de man van mijn tante. Ik weet niet wat daarna gebeurd is. De man van mijn tante heeft mijn reis geregeld en ik ben naar hier gekomen.”]. Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u dat de Taliban uw familiehuis eerder al eens had ingebroken op zoek naar uw vader, oom en uzelf omwille van het werk van uw vader voor buitenlanders (gehoorverslag CGVS, p.8-10). Tijdens deze eerste inval van de Taliban, was u niet thuis maar aan de rivier om water te halen en kwam uw buur u over de inbraak van de Taliban inlichten en u waarschuwen dat de Taliban u en uw familie wilde elimineren (CGVS, p.8). U verstopte zich in een tuin waar u ook overnachtte; bij uw thuiskomst de volgende morgen bevestigde uw moeder dat de Taliban u thuis was komen zoeken en haar had geslagen; jullie besloten te vluchten voor de Taliban maar nog één nacht thuis door te brengen (CGVS, p.8). Als verschoning verklaarde u op de DVZ enkel over de laatste aanval van de Taliban te hebben gesproken omdat u werd verzocht om uw vervolgingsrelaas kort te houden (gehoorverslag CGVS, p.9 en 12). Niettemin blijft het bevreemdend dat u toen met geen woord sprak over voornoemde eerste inval en bedreiging/waarschuwing door de Taliban, aangezien het kennelijk om belangrijke feiten gaat.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Met de herhaling van het feit dat hij bij de DVZ zijn relaas slechts kort moest houden, doet hij geen afbreuk aan het voorgaande. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een dermate essentieel en frappant element als de (eerste) inval in zijn woning door de taliban die op zoek waren naar zijn vader, zijn oom en verzoeker zelf hierin niet zou hebben vermeld.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Overigens legde u over het tijdstip en de chronologie van voornoemde twee aanvallen van de Taliban op uw huis tegenstrijdige verklaringen af tijdens het gehoor op het CGVS. Aanvankelijk verklaarde u dat de eerste huisinbraak door de Taliban een dag eerder plaatsvond, dat u schuilde en overnachtte in een tuin en dat u de volgende dag naar huis keerde waar de Taliban jullie een tweede maal aanviel omstreeks middernacht (CGVS, p.8 en 10). Vervolgens stelde u daarentegen dat de twee aanvallen van de Taliban bij u thuis plaatsvonden op dezelfde dag, een eerste maal overdag en een tweede maal in de avond van dezelfde dag omstreeks middernacht (CGVS, p.12).”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze vaststellingen niet één concreet en dienstig argument aan. Op de vermeende problemen door de tolk en/of de interviewer werd reeds hoger ingegaan. Met zijn loutere herhaling en bevestiging van één versie van zijn verklaringen, doet verzoeker verder geenszins afbreuk aan de vastgestelde strijdigheid tussen deze verklaringen en zijn overige gezegden.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker aangevoerde

vluchtrelaas. Kritiek op de overige, overtollige motieven die dienaangaande in de bestreden beslissing zijn opgenomen, kan derhalve op zich niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van dit relaas te herstellen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoeker heeft voldaan aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.8. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de motieven op basis waarvan hij aanspraak maakte op de toekenning van de vluchtelingenstatus, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst daarnaast op de (veiligheids-)situatie in zijn regio van herkomst in Afghanistan en de analyse dienaangaande in de bestreden beslissing. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er echter geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Omtrent de toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd als volgt:

“Uw herkomst uit het district Jalrez van de provincie Wardak wordt niet betwist. Er dient echter te worden vastgesteld dat er in uw geval kennelijk sprake is van een reëel binnenlands vluchtalternatief in de Iraakse hoofdstad Kaboel, gelet op uw initiële verklaring op de DVZ over werk en verblijf van uw vader en andere familieleden in Kaboel. Tijdens het gehoor op het CGVS ontkende u zonder meer te hebben verklaard dat uw vader en broers in Kaboel verbleven en stelde u dat uw vader in de provinciale hoofdstad Maidan Shar verbleef en werkte (gehoorverslag CGVS, p.5-7). Mede gelet op hierboven vermelde ongeloofwaardige aspecten van uw relaas, kan worden besloten dat u geen zicht wenst te geven op uw reële situatie in uw land van herkomst en dat u bijgevolg een reëel risico op ernstige schade niet aannemelijk maakt.

Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de asielzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een asielzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk

(familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een asielzoeker die geen zicht biedt op deze elementen en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS, p.1), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over uw profiel en familiaal netwerk (verblijfplaatsen van uw vader en familie) in Afghanistan. Door deze ongeloofwaardige verklaringen en uw gebrekkige medewerking op dit punt, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat bent om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.

Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen."

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Dat in voormelde motivering per materiële vergissing melding wordt gemaakt van de "Iraakse hoofdstad Kaboel", kan niet volstaan om het geheel van de voormelde motieven. Dit geldt des te meer nu zowel uit het geheel van de voormelde motieven als de stukken van het dossier blijkt dat verzoekers situatie en verklaringen weldegelijk correct werden afgetoetst ten aanzien van de Afghaanse hoofdstad Kabul. Verzoeker doet met zijn loutere, herhaalde ontkenning van zijn initiële, nochtans duidelijke verklaringen omtrent zijn vader en zijn overige familieleden en hun band met Kabul, verder geenszins afbreuk aan de voormelde, omtrent deze ontkenning en deze verklaringen gedane vaststellingen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT